

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 15 december 2020 met nummer RvVb-UDN-2021-0425
in de zaak met rolnummer 1920-RvVb-0742-UDN

Verzoekende partijen	1. mevrouw Laura VANDERLINDEN 2. de heer Charles-David SURKYN
	vertegenwoordigd door advocaat Philippe VANDE CASTEELE met woonplaatskeuze op het kantoor te 2900 Schoten, Klamperdreef 7
Verwerende partij	de provincie VLAAMS-BRABANT vertegenwoordigd door de deputatie van de provincieraad
Tussenkomende partij	de bv ENVIRONNEMENT ET PROMOTION IMMOBILIÈRE
	vertegenwoordigd door advocaat Thomas RYCKALTS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 1000 Brussel Wolvengracht 38 bus 2

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 30 juni 2020 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 7 mei 2020.

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 8 september 2020 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij van 7 mei 2020.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de aanvrager tegen de (stilzwijgende) weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Linkebeek van 18 februari 2020 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de aanvrager een omgevingsvergunning onder voorwaarden verleend voor het bouwen van twee woningen, op de percelen gelegen te 1630 Linkebeek, Brouwerijstraat zn, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummers 311A en 311B.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is in het verzoekschrift tot tussenkomst vervat. De beslissing wordt door de Raad met het arrest van 17 september 2020 met nummer RvVb-UDN-2021-0062 geschorst.

Op 8 december 2020 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot dwangsom(men) en voorlopige maatregel(en) in. De tussenkomende partij repliceert met een mail van dezelfde datum

en dient op de zitting een verzoekschrift tot tussenkomst in. De verwerende partij antwoordt met een mail van 9 december 2020.

De tussenkomende partij diende reeds tijdig een verzoek tot voortzetting in. De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing op de openbare zitting van 26 november 2020 en nam de zaak in beraad.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot het opleggen van een dwangsom en voorlopige maatregelen als *accessorium* bij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de openbare zitting van 10 december 2020.

De verzoekende en tussenkomende partij verschijnen op de zitting.

Advocaat Philippe VANDE CASTEELE voert het woord voor de verzoekende partijen.

Advocaat Thomas RYCKALTS voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

De raadsman van de tussenkomende partij legt ter zitting haar verzoekschrift tot tussenkomst neer. De raadsman van de verzoekende partijen legt ter zitting een bijkomend stuk 19 neer, met name foto's van de activiteiten van 9 december 2020. De tussenkomende partij formuleert hiertegen geen bezwaar.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. DWANGSOM EN VOORLOPIGE MAATREGELEN

Standpunt van de partijen

1.1.

De verzoekende partijen wijzen erop dat de tussenkomende partij de werken opnieuw wenste aan te vangen op 27 oktober 2020. Pas na protest van de verzoekende partijen en na de tussenkomst van de lokale overheid en de lokale politie heeft de aannemer de plaats verlaten. Ze wijzen er ook op dat onderzoek van nieuwe documenten, neergelegd door de andere partijen of meegedeeld door de gemeente Linkebeek – aan de orde is een “*verklaring op eer*” – , doet besluiten dat het attest van aanplakking voor de verkavelingsvergunning, opgemaakt pas drie jaar na de beweerde aanplakking, niet geldig is. De verzoekende partijen stellen dat de Raad tijdens de schorsingszitting van 26 november 2020 notuleert dat de tussenkomende partij bevestigt zich te willen bedienen van het “*attest van aanplakking van 18 juli 2019*” dat de verzoekende partijen van valsheid hebben beticht en dat de Raad aan de tussenkomende partij heeft gevraagd om (1) toe te lichten wat het begrip “*bouwrijp maken*” inhoudt en (2) duidelijk(-er) te antwoorden op de vraag of de thans bestaande muur het voorwerp is van de bestreden omgevingsvergunning (geschorst bij het UDN-arrest van 17 september 2020).

De verzoekende partijen stellen dat na de zitting van 26 november 2020 door toedoen van een andere partij nieuwe feiten plaatsvinden die een vordering tot dwangsom, opgelegd bij uiterst dringende noodzakelijkheid aan deze andere partij, verantwoorden. Ze wijzen onder meer op het beschikkend gedeelte van het arrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid: “*De door het arrest van 9 september 2020 (nummer RvVb-UDN-2021-0023) opgelegde schorsing bij voorraad en het*

verbod, bij wijze van voorlopige maatregel, aan de aanvrager en zijn aangestelden, om op enigerlei wijze uitvoering te geven aan de bestreden beslissing, worden gehandhaafd”.

Ze wijzen op de e-mail van 27 november 2020 van de architect, tevens aannemer, die niet aan de verzoekende partijen of de verwerende partij werd meegedeeld, behoudens door de gemeente op 2 december jongstleden:

“ ...

Met dit schrijven wensen wij u te informeren dat de werken in de Brouwerijstraat op 09/12 zullen hernomen worden.

Nogmaals en voor alle duidelijkheid verwijzen we naar ons schrijven van 26 oktober dewelke duidelijk toelicht dat wij in rechte zijn om het terrein bouwrijp te maken.

Dit werd eveneens bekrachtigd in de analyse van de gewestelijke handhavingsambtenaar. Deze zienswijze werd dan ook door de gemeentelijke diensten bevestigd, logischerwijs kende het gepretendeerde mondelingsstakingsbevel van 27 oktober dan ook geen schriftelijk gevolg.

Wij vragen dus de werken niet langer te verhinderen en te verzaken aan de onterechte verzoeken van de aanpalende bewoners.

We verwachten immers dat zij zich wederom voor de kraan zullen werpen met de blijkbaar noodzakelijke verbale agressie, etc.

Wij vragen dus expliciet dat de, naar alle waarschijnlijkheid door de buurtbewoners opgeroepen, politie patrouille (= idem aan de 2 voorgaande afgebroken opstart) ditmaal onverkort de buurtbewoners wijst op de legaliteit van de uit te voeren werken en dat dus niet langer de uitvoerbaarheid van de verkavelingsvergunning op enigerlei wijze verhindert en/of vertraagt wordt.

U bij voorbaat dankend voor het gevolg dat u zal geven aan dit schrijven.

“ ...”

De verzoekende partijen stellen per brief van 3 december 2020 geantwoord te hebben en citeren de samenvatting van de eerste bladzijde:

“ ...

Architect (...), hier ook de aannemer, betoogt dat hij wel beschikt over een geldige uitvoerbare verkavelingsvergunning die volgens hem “ook aangeplakt werd conform de bepalingen van de VCRO waardoor ze op vandaag onbetwistbaar uitvoerbaar is” en dat er verder niets anders aan de hand is.

Het eerder opdringerig betoog van architect (...), tevens dé aannemer, is ongegrond. Zie ook p. 2-19. Er is wederom reden om de staking van de werken te bevelen en proactief te handelen.

Zo handelt de cumulerende architect-aannemer (...) in strijd met de architecten-wetgeving die van openbare orde is. U moet dus ook ambtshalve de onwettigheid van zijn optreden beteugelen.

Het “voortschrijdend inzicht” en het zorgvuldigheidsbeginsel gebieden om het zgn. “bouwrijp”-maken te verbieden, ook omdat op 11 november 2020 de bouwvergunning werd geweigerd voor Lot 8.

Het afbreken van de tuinmuren is geen handeling van “bouwrijp”-maken en moet verboden worden.

De bescherming van leefmilieu en erfgoedwaarde belangt de openbare orde aan. Vermits architect-aannemer (...) het voldongen feit nastreeft, moet de Gemeente nu ook meteen de toestand van de percelen repertoriëren en zich ook verzetten tegen elke handeling die dit preventief toezicht belet.

*Verder beschikt architect (...) niet over een geldig "attest van aanplakking" m.b.t. de verkaveling-vergunning die (...) inroept om werken uit te voeren. Er is met andere woorden geen uitvoerbare "verkavelingsvergunning". Bovendien doet (...) zo afbreuk aan de vaststellingen en bevelen van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. (...) kan U niet de dienstige "verklaringen op eer" voorleggen.
..."*

Per e-mail van 8 december deelt de gemeente aan verzoekende partijen met een brief van 7 december 2020 van de gemeente mee dat de verkavelingsvergunning niet geschorst of vernietigd werd en de uitvoering van de werken binnen de goedgekeurde verkavelingsvergunning kaderen en dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft geoordeeld dat die vergunning kan gelden voor de afbraak van de muur, het vellen van de laagstammen en het verwijderen van vegetatie. Het schrijven van de verzoekende partijen zou geen nieuwe wettelijke elementen bevatten die het opleggen van een stakingsbevel kunnen verantwoorden.

De verzoekende partijen stellen verder dat ze vernomen hebben dat de gemeente op 10 november 2020 de aanvraag voor een vergunning op lot 8 heeft geweigerd op grond van "voortschrijdend inzicht", het zorgvuldigheidsbeginsel en de natuur-handhaving-problematiek en ze citeren die beslissing. Men moet volgens de verzoekende partijen inderdaad het optreden van de architect in het najaar van 2020 ook beoordelen met oog voor de "bescherming van het leefmilieu" en met "voortschrijdend inzicht" ten aanzien van 2015-2016. De provincie zou op 28 mei 2020 het recente project van de architect-aannemer voor lot 8 geheel geweigerd hebben.

1.2.

De verzoekende partijen stellen dat het de Raad in de huidige stand van de rechtspleging niet meer toekomt om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het administratief kortgeding is immers definitief afgehandeld met het schorsingsarrest van 17 september 2020, de Raad zou na de voortzetting nog alleen uitspraak mogen doen over het vernietigingsberoep. Dit terwijl de partijen opgeroepen werden voor de schorsingszitting en de tussenkommende partij op die zitting heeft aangegeven de opheffing van de schorsing te vragen.

1.3.

De verzoekende partijen citeren artikel 40, §§12-13 van het DBRC-decreet en stellen vervolgens dat het recht op een daadwerkelijke uitvoering van rechterlijke uitspraken behoort tot de fundamentele grondslagen waarop een rechtsstaat is gebaseerd. Ze verwijzen naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof die stelt dat regelgeving ongrondwettig is voor zover die "niet de mogelijkheid biedt om een bijkomende dwangsom of het verhogen van de reeds opgelegde dwangsom te vorderen indien de partij die op straffe van een dwangsom tot uitvoering werd veroordeeld in gebreke blijft dat te doen". Met de duiding dat een leemte die zich in dergelijke tekst bevindt, door de bevoegde rechter dient te worden ingevuld op grondwetsconforme wijze. Het recht op een eerlijk proces houdt volgens de verzoekende partijen ook in dat de rechter de voorlopige maatregelen moet bevelen die de beoordeling van het verzoekschrift mogelijk maken en de praktijk van het voldongen feit vermijden. Vermits de verzoekende partijen in de middelen ook de kwalificatie van "niet-bos" (in de zin van het Bosdecreet) met reden betwisten, moet men tijdens het huidige geding ook het verwijderen van de bestaande vegetatie vermijden.

De verzoekende partijen stellen dat artikel 40, § 12 DBRC-decreet *prima facie* voorschrijft dat een dwangsom enkel kan bevolen worden in een arrest dat tegelijkertijd de schorsing beveelt. Deze beperkende zienswijze is evenwel strijdig met de artikelen 10, 11, 13 en 23 van de Grondwet en artikel 6 EVRM. Concreet houdt een grondwetsconforme lezing van artikel 40, § 12 DBRC-decreet volgens de verzoekende partijen in dat de Raad op verzoek van een partij ook later een dwangsom kan opleggen aan een andere partij ten voordele van de partij die om de oplegging van de dwangsom heeft verzocht, dit wanneer blijkt dat deze andere partij na de uitspraak van een *schorsing*-arrest met voorlopige maatregelen, doch zonder dwangsom, (1) hetzij nalaat zich te schikken naar een reeds uitgesproken *schorsing*-arrest, (2) hetzij handelingen overweegt die het recht op de daadwerkelijke uitvoering van rechterlijke uitspraken in het gedrang brengt door de praktijk van het onherroepelijk voldongen feit.

1.4

De verzoekende partijen citeren het arrest van 17 september 2020: “...*De bestreden beslissing impliceert een impact op het aanwezige bomenbestand in de onmiddellijke (visuele) leefomgeving van de verzoekende partijen, waar dat bomenbestand (onder meer) een erfgoedwaarde omvat, en die impact mee vorm gegeven wordt door de omgevingsvergunning inzake het stedenbouwkundig handelen. De verzoekende partijen tonen op het eerste gezicht aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing voor hen nadelige gevolgen veroorzaakt*”.

De tussenkomenende partij en/of zijn aangestelden zullen volgens de verzoekende partijen vanaf 9 december 2020 evenwel werkzaamheden hervatten of aanvangen waaronder “*bouwrijp maken van de verkaveling*”, de “*afbraak van de muur*”, het “*vellen van laagstammen*” en het “*verwijderen van vegetatie*”. De verzoekende partijen hebben per brief van 3 december 2020 de gemeente verzocht om handhaving en om voorlopige maatregelen (zoals een vaststelling van de situatie ter plaatse vóór het voldongen feit). In tegenstelling met hetgeen de tussenkomenende partij betoogt, is het afbreken van de tuinmuren volgens de verzoekende partijen geen handeling van “*bouwrijp*”-maken en moet deze handeling nu expliciet verboden worden. Zo bepaalt de ingeroepen verkavelingsvergunning volgens de verzoekende partijen – *indien al geldig en uitvoerbaar, quod non est* - , immers niet dat de afbraak van de tuinmuren *ipso facto* is vergund.

De “*afbraak van een tuinmuur*” is *in casu* volgens de verzoekende partijen ook geen handeling om het perceel “*bouwrijp te maken*”. De bouw van een (nader te bepalen) woning kan overigens ook plaatsvinden zonder deze afbraak. Niet enkel het voortschrijdend inzicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook de formele wet gebieden om het zgn. “*bouwrijp*”-maken (beoogd door architect-aannemer) te verbieden, ook omdat op 11 november 2020 de bouwvergunning werd geweigerd voor lot 8.

De afbraak van de tuinmuren is een uitvoering van de bestreden beslissing, en is in de huidige stand van zaken volgens de verzoekende partijen verboden ingevolge een op 17 september 2020 gehandhaafde voorlopige maatregel. In de huidige stand van zaken moet dit bevel volgens de verzoekende partijen (dd. 9 en 17 september 2020) dus gehandhaafd worden met een eenmalige dwangsom van 25.000 euro, verschuldigd door de tussenkomenende partij in geval van de niet-naleving van het arrest van 17 september 2020 (o.m. door de afbraak van de tuinmuur).

In de huidige stand van zaken moet dit bevel volgens de verzoekende partijen ook gehandhaafd worden met andere voorlopige maatregelen, namelijk een bevel tot inrichten van een tegensprekelijk plaatsbezoek, minstens een plaatsbezoek door de verwerende partij op straffe van een dwangsom van 10.000 euro ten laste van de verwerende partij in geval het plaatsbezoek niet plaatsvindt binnen de zeven dagen na kennisgeving van het arrest houdende uitspraak van een dwangsom en/of nieuwe maatregelen. Tenslotte moet men preventief de situatie ter plaatse vóór de werkzaamheden vaststellen, bij voorkeur tegensprekelijk.

1.5

De verzoekende partijen stellen vervolgens dat de gemeente pas na de zitting van 14 september 2019 aan de verzoekende partijen de “*verklaring op eer*” (inzake de verkavelingsvergunning) meegedeeld heeft, namelijk per e-mail van 14 sep 2019. De verzoekende partijen hebben in de nota, neergelegd ter zitting van 26 november 2019, zich in valsheid ingeschreven tegen het “*attest van aanplakking*”. Bij gebreke aan behoorlijke bekendmaking is de verkavelingsvergunning volgens de verzoekende partijen niet uitvoerbaar. De Raad heeft in het schorsingsarrest – dat de verzoekende partijen citeren - geen uitspraak gedaan over de bekendmaking van de verkavelingsvergunning. Ze citeren ook de passage uit het schorsingsarrest inzake de te behouden, minstens na te streven erfgoedwaarde.

1.6

De voorlopige maatregelen moeten volgens de verzoekende partijen ook de processuele rechten vrijwaren. Het recht op een eerlijk proces houdt ook in dat de rechter de voorlopige maatregelen moet bevelen die de beoordeling van het verzoekschrift mogelijk maken en de praktijk van het voldongen feit vermijden. Vermits de verzoekende partijen in de middelen ook de kwalificatie van “*niet-bos*” (in de zin van het Bosdecreet) met reden betwisten, moet men tijdens het huidig geding ook het verwijderen van de bestaande vegetatie vermijden. De tussenkomen partij en diens aangestelden beogen volgens de verzoekende partijen ontegensprekelijk het voldongen feit. Zij treedt nu ontegensprekelijk op in het kader van de voorbereiding van de betwiste omgevingsvergunningen. In tegenstelling met wat de tussenkomen partij betoogt, is er volgens de verzoekende partijen geen nood aan het verwijderen van de vegetatie (omdat de vergunningen voor de Loten 1-7 zijn geschorst en voor lot 8 is geweigerd). Bovendien is de verkavelingsvergunning niet uitvoerbaar bij gebrek aan behoorlijke aanplakking. De tussenkomen partij kan zich dus niet geldig beroepen op het verrichten van de werkzaamheden die er toe strekken het terrein “*bouwrijp maken*”. De handelingen van het “*bouwrijp maken*” moeten volgens de verzoekende partijen nu expliciet verboden worden omdat (1) het handelingen zijn die verbonden zijn aan een niet-uitvoerbare verkavelingsvergunning en (2) het handelingen zijn die, ook al spruiten ze voort uit de bestreden omgevingsvergunning, thans niet geoorloofd zijn ingevolge het bevel, bepaald in het dispositief van het schorsingsarrest van 17 september 2020. In de huidige stand van zaken moet een dergelijk verbod dus ook gehandhaafd worden met een dwangsom van 5.000 euro/dag per vastgestelde handeling van “*bouwrijp maken*”, verschuldigd door de tussenkomen partij aan de verzoekende partijen. In de huidige stand van zaken moet dit verbod volgens de verzoekende partijen ook gehandhaafd worden met andere voorlopige maatregelen, namelijk een bevel tot inrichten van een tegensprekelijk plaatsbezoek door de deputatie, minstens een plaatsbezoek door de deputatie. Dit tevens op straffe van een dwangsom van 5.000 euro ten laste van de deputatie ingeval het plaatsbezoek niet plaatsvindt binnen de zeven dagen na kennisgeving van het arrest houdende uitspraak van een dwangsom en/of nieuwe maatregelen. Tenslotte moet men volgens de verzoekende partijen preventief de situatie ter plaatse vóór de werkzaamheden vaststellen, bij voorkeur tegensprekelijk, om een volledig rechtsherstel te kunnen waarborgen. De verzoekende partijen brengen nogmaals in herinnering dat, vermits ze in de middelen ook de kwalificatie van “*niet-bos*” (in de zin van het Bosdecreet) met reden betwisten, men tijdens het huidig geding ook het verwijderen van de bestaande vegetatie dient te vermijden. Alleen door deze te bevelen maatregelen en dwangsommen wordt het processueel recht op een eerlijk proces van de verzoekende partijen gevrijwaard tegen voldongen feiten.

1.7

De verzoekende partijen vorderen tenslotte om de uiterst dringende noodzakelijkheid te weerhouden bij de behandeling van huidig verzoek tot het opleggen van dwangsommen en, al dan niet aanvullende, voorlopige maatregelen. Ze verzoeken om aan het bevel, bepaald in het dispositief van de schorsingsarresten van 9 en 17 september 2020, een eenmalige dwangsom van

25.000 euro te bepalen of te koppelen die verschuldigd is aan de verzoekende partijen door de tussenkomende partij in geval van de gedeeltelijke of gehele niet-naleving van het arrest van 17 september 2020, meer bepaald concreet door de gedeeltelijke of gehele afbraak van de tuinmuur, aanwezig op de percelen Brouwerijstraat zonder nummer Linkebeek, bepaald in de verkaveling-vergunning van 1 maart 2016, gemeente Linkebeek, dossier 20153/4701, minstens Loten 1-2 & Lot 7. Ze verzoeken om aan de tussenkomende partij eveneens te verbieden om handelingen van “*bouwrijp maken*” te verrichten op de percelen (Brouwerijstraat zonder nummer Linkebeek, bepaald in de verkaveling-vergunning van 1 maart 2016, Gemeente Linkebeek, dossier 20153/4701) en dit verbod te laten handhaven met een dwangsom van 5.000 euro/dag per vastgestelde handeling van “*bouwrijp maken*”, dwangsom die is verschuldigd door de tussenkomende partij aan de verzoekende partijen.

Ze verzoeken de Raad om te bepalen dat een vaststelling door de gemeentelijke omgevingsambtenaar eveneens geldig zal zijn. Ze vragen dat aan de verwerende partij het bevel wordt gegeven tot het inrichten van een tegensprekelijk plaatsbezoek, minstens een plaatsbezoek door de verwerende partij. Dit tevens op straffe van een dwangsom van 5.000 euro aan de verzoekende partijen ten laste van de deputatie in geval het plaatsbezoek niet plaatsvindt binnen de zeven dagen na de kennisgeving van het arrest houdende de uitspraak van een dwangsom en/of nieuwe maatregelen.

2.

De verwerende antwoordt in eerste instantie dat zij zich geenszins verzet tegen een stillegging / staking van de werken. Ze beschikt als provincie evenwel over geen enkele handhavingsbevoegdheid inzake ruimtelijke ordening. Ze kan dan ook niet optreden tegen de uitvoering van de werken, noch kan zij de werken laten stopzetten. In dit kader meent de verwerende partij dat ze niet kan veroordeeld worden tot het betalen van enige dwangsom en dat zij de vordering betwist.

Daarnaast ziet de verwerende partij niet in hoe een plaatsbezoek relevant kan zijn of kan leiden tot een oplossing of stillegging van de werken. Nog daargelaten de vraag of een dergelijk plaatsbezoek wel opportuun is, betwisten de verzoekende partijen hoe dan ook de vordering tot het betalen van een dwangsom van 5.000 euro (er is zelfs sprake van 10.000 euro in het verzoekschrift!) in geval het plaatsbezoek niet plaatsvindt binnen de zeven dagen na kennisgeving van het tussen te komen arrest. Het is volgens haar zelfs een raadsel waarom een dergelijke dwangsom ten laste van verwerende partij zou moeten worden gelegd.

3.

De tussenkomende partij stelt dat de maatregelen gevorderd worden in uitvoering van de arresten houdende schorsing van 17 september 2020 met nummer RvVb-UDN-2021-0023 en 1920-RvVb-0779-SA. De tussenkomende partij verklaart zich te schikken naar de tussengekomen schorsingsarresten.

Ze stelt evenwel dat de werken die zij wenst uit te voeren niet in de door de Raad geschorste omgevingsvergunning kaderen, maar in de uitvoering van een goedgekeurde niet-ervallen en definitieve verkaveling, zoals goedgekeurd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Linkebeek op 1 maart 2016. Deze verkaveling is volgens de tussenkomende partij definitief omdat er nooit administratief noch juridisch beroep tegen werd ingesteld. Overeenkomstig artikel 4.2.17 VCRO geldt een verkavelingsvergunning als omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen wat betreft alle handelingen die zijn opgenomen in de vergunning en die de verkaveling bouwrijp maken, zoals in het bijzonder de ontbossing en het afbreken van constructies. De tussenkomende partij stelt dat zij zich daartoe ook strikt zal beperken. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft een eerdere poging van het

schepencollege om de uitvoering ervan te doen staken niet willen bekrachtigen. Voor de goede orde werden daarbij eveneens afschrift van de briefwisseling samen met de bijlagen terzake naar de Raad doorgestuurd.

De tussenkomenende partij benadrukt dat de Raad nooit gevat werd met een vordering van welkdanige aard dan ook inzake de verkavelingsvergunning. Ondanks de al maanden aanhoudende ongefundeerde beweringen van de verzoekende partijen inzake de vermeend gebrekkige bekendmaking van voormelde verkavelingsvergunning kan enkel vastgesteld worden dat ook op vandaag geen vordering tot vernietiging van de verkavelingsvergunning voorligt zodat de Raad onbevoegd is om de uitvoering ervan te schorsen.

De tussenkomenende partij wijst er op dat de procedureregeling in het DBRC niet voorziet in de mogelijkheid om lopende een procedure voor de Raad de voorliggende dwangsom nog te vorderen, zeker niet nadat de debatten met betrekking tot de gewone schorsingsvordering al gesloten zijn. Ze verwijst hiervoor naar artikel 40 § 12 DRBC en haar parlementaire voorbereiding.

Ze stelt verder dat de zittingen voor de Raad naar aanleiding van de verzochte schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk en de gewone schorsing plaatsvonden op respectievelijk 14 september 2020 en 26 november 2020. De zaak werd in beraad genomen, op heden is evenwel nog geen arrest tussengekomen. Na het sluiten van de debatten kan de Raad volgens haar slechts in zeer limitatieve gevallen nog met navolgend bijgebrachte gegevens rekening houden. De verzoekende partijen bezondigen zich volgens de tussenkomenende partij keer op keer aan voornoemde rechtspraak, zo ook nu weer. Immers, noch bij het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, noch bij het verzoekschrift waarbij de gewone schorsing werd gevorderd, wordt een dwangsom gevraagd in voormelde zin. Ook niet naar aanleiding van de aanvullend ingediende nota van 19 november 2020 werd een dergelijke dwangsom gevraagd, noch in enig ander procedurestuk. Het is voor het eerst bij huidig verzoek van 8 december 2020 dat de verzoekende partijen een dwangsom vorderen. Het inleiden van een verzoek tot dwangsom bij uiterst dringende noodzakelijkheid nadat al een schorsingsarrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid is tussengekomen en nadat de debatten gesloten zijn naar aanleiding van de gewone schorsingsprocedure, is volgens de tussenkomenende partij procedureel gezien niet mogelijk.

De tussenkomenende partij stelt verder vast dat:

- De werken in het kader van de verkavelingsvergunning van 1 maart 2016 een eerste maal zijn aangevangen op datum van 7 september 2020 waarna ze (onterecht) gestaakt werden door de burgemeester en de wijkagent;
- Dit stakingsbevel niet bekrachtigd werd door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur die bovendien uitdrukkelijk bevestigde per mail van 18 september 2020 dat de verkavelingsvergunning van 1 maart 2016 uitvoerbaar is en geldt als omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen wat betreft het afbreken van de muur en het verwijderen van vegetatie;
- De werken in het kader van de verkavelingsvergunning van maart 2016 een tweede maal zijn aangevangen op datum van 27 oktober 2020 waarna ze opnieuw onterecht gestaakt werden, ondanks het voormelde;
- De werken in het kader van de verkavelingsvergunning van 1 maart 2016 een derde maal zijn aangevangen op datum van 9 december 2020.

De tussenkomenende partij stelt ook vast dat ondanks het voormelde, de verzoekende partijen méér dan 3 maand getalmd hebben met het inleiden van onderhavig verzoek tot dwangsom bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Al die maanden waren zij al in kennis van de uitvoeringsintenties van de tussenkomenende partij wat betreft het bouwrijp maken van de loten, weze het exclusief in het

licht van de verkavelingsvergunning van 1 maart 2016. Met betrekking tot de voor de Raad bestreden omgevingsvergunning, onderneemt de tussenkomende partij geen enkele uitvoering en respecteert zij vanzelfsprekend integraal het schorsingsarrest van 17 september 2020. Gelet op de concrete omstandigheden zijn de verzoekende partijen volgens de tussenkomende partij niet diligent opgetreden en hebben zij maanden getalmd om de dwangsom aan de Raad te verzoeken. Een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft een uitzonderingsprocedure die het normale procedureverloop en de normale werking van de Raad verstoort. Bovendien oordeelt de vaste rechtspraak daarbij dat de verzoekende partijen enige diligentie aan de dag dienen te leggen. Doordat pas in dit stadium van de procedure de dwangsom wordt gevraagd, en dan nog wel bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dient het verzoek volgens de tussenkomende partij als onontvankelijk te worden afgewezen.

De tussenkomende partij benadrukt verder dat de Raad op heden niet gevat is om enige uitvoering te beoordelen die wordt benaarstigd in het licht van de definitieve verkavelingsvergunning van 1 maart 2016. De Raad is louter gevat om de schorsing en vernietiging te beoordelen van de enige bestreden beslissing, met name de omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen betreffende loten 1 en 2. Met betrekking tot deze vergunning respecteert de tussenkomende partij evident het tussengekomen schorsingsarrest van 14 september 2020. De start van de werken is volgens de tussenkomende partij dan ook geen poging tot verschalking van de rechten van omwonenden, hetgeen wel vereist is om een dwangsom in de zin van artikel 40 §12 van het DBRC-decreet op te leggen. Immers kadert zij exclusief in de uitvoering van de definitieve verkavelingsvergunning van 1 maart 2016. De tussenkomende partij kan niet opdraaien voor de feitelijke omstandigheid dat de verzoekende partijen er nooit hebben voor geopteerd administratief en/of juridisch beroep in te stellen met betrekking tot de verkavelingsvergunning van 1 maart 2016. Meer nog, de verzoekende partijen formuleren zelfs in deze procedures geen enkel middel in hun verzoekschrift waarin zij de onwettigheid van voormelde verkavelingsvergunning op basis van artikel 159 van de Grondwet aanvoeren. De verzoekende partijen trachten volgens de tussenkomende partij hun eigen niet-diligente handelen ten opzichte van de verkavelingsvergunning van 1 maart 2016 te remediëren. De tussenkomende partij werpt dan ook de exceptie van onbevoegdheid op ten aanzien van de Raad wat betreft de verzochte dwangsom die betrekking heeft op werken in uitvoering van de verkavelingsvergunning waarvoor de Raad niet gevat is. De verzoekende partijen viseren duidelijk als voorwerp de verkavelingsvergunning van 1 maart 2016, maar verliezen uit het oog dat hun onderliggend verzoekschrift is gericht tegen de omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen betreffende loten 1 en 2 en niet de verkavelingsvergunning van 1 maart 2016. Indien de Raad zou oordelen dat de tussenkomende partij geen uitvoeringshandelingen mag stellen in het licht van de definitieve verkavelingsvergunning, zou zij zich bezondigen aan manifeste machtsoverschrijding. Door op deze manier de schorsings- en vernietigingsvordering inhoudelijk uit te breiden, wordt volgens haar het DBRC-decreet evenals het Procedurebesluit manifest geschonden. Indien de Raad zich bevoegd zou achten de uitvoering van de definitieve verkavelingsvergunning van 1 maart 2016 te belemmeren door o.m. het opleggen van een dwangsom, is er manifest sprake machtsoverschrijding.

De verzoekende partijen trachten krampachtig aan te voeren dat de werken die tussenkomende partij viseert, verband houden met de uitvoering van de bestreden beslissing, *quod certe non*. Overeenkomstig artikel 4.2.17 VCRO geldt een verkavelingsvergunning als omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen wat betreft alle handelingen die zijn opgenomen in de vergunning en die de verkaveling bouwrijp maken, zoals in het bijzonder de ontbossing en het afbreken van constructies.

De verkavelingsvergunning geldt wel degelijk als omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen betreffende de afbraak van de muur zoals aangeduid op het plan. De afbraak van de

tuinmuur is voorzien in de verkavelingsvoorschriften die onlosmakelijk een geheel vormen met de verkavelingsvergunning. Uit het verkavelingsplan blijkt ook dat het afbreken nodig is om de percelen bouwrijp te maken. Er kunnen moeilijk percelen vervreemd worden als er over de verscheidene percelen één muur staat. De verkavelingsvergunning geldt ook als omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen betreffende het verwijderen van vegetatie. Enkel moet rekening worden gehouden met de ondertussen tussengekomen (en bestreden) omgevingsvergunningen voor stedenbouwkundige handelingen die desgevallend de kap vrijwaren van bepaalde hoogstambomen. Er zullen hoogstambomen gekapt worden waarvoor heden nog geen uitvoerbare kapvergunning voorligt.

De tussenkomenende partij herhaalt dat zij zich, zoals in alle briefwisseling al aangegeven, daartoe strikt zal beperken. De Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur heeft een eerdere poging van het schepencollege om de uitvoering ervan te doen staken ook niet willen bekrachtigen. De start van de werken is dan ook geen poging tot verschalking van de rechten van omwonenden, hetgeen wel vereist is om een dwangsom in de zin van artikel 40 §12 van het DBRC-decreet op te leggen.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad verwijst voor wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het feitenrelaas naar haar beoordeling in het arrest van 17 september 2020 met nummer RvVb-UDN-2021-0062.

2.

Waar de verzoekende partijen uitgaan van het feit dat de voortzetting van de procedure door de tussenkomenende partij zou impliceren dat de zaak onmiddellijk zou worden opgeroepen in het kader van de vernietigingsprocedure en een beoordeling van de schorsingsvordering niet meer vereist is, gaan ze uit van een verkeerde premisse.

3.

Zowel de verzoekende partijen als de tussenkomenende partij verwijzen naar hun onderlinge communicatie dan wel hun communicatie met de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of de gemeente en putten zich uit in een onderling dispuut over de reikwijdte van de verkavelingsvergunning enerzijds en de bestreden beslissing anderzijds.

Nog daargelaten het feit dat artikel 40, §12 DBRC-decreet vaststelt dat een dwangsom wordt opgelegd in het arrest dat de schorsing *beveelt*, stelt de Raad vast dat de reeds uitgesproken schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing impliceert dat de bestreden beslissing niet meer verder kan worden uitgevoerd. In de huidige stand van de procedure oordeelt de Raad dat het niet nodig is een dwangsom of voorlopige maatregelen, bijkomend aan de gehandhaafde schorsing, op te leggen. De vraag naar de kwalificatie van het gebied als “bos” door de verzoekende partijen doet aan het voorgaande niet af.

De verzoekende partijen lijken op onrechtstreekse wijze een handhavingskwestie voor de Raad uit te willen klaren - met verwijzing naar het feit dat de tussenkomenende partij “(1) *hetzij nalaat zich te schikken naar een reeds uitgesproken schorsing-arrest, (2) hetzij handelingen overweegt die het recht op de daadwerkelijke uitvoering van rechterlijke uitspraken in het gedrang brengt door de praktijk van het onherroepelijk voldongen feit*” – waarvoor de Raad niet bevoegd is en die los staat van de schorsing, die zoals aangegeven in het arrest van 17 september 2020 met nummer RvVb-UDN-2021-0062 werd toegespitst op de bestreden beslissing. In dat licht merkt de Raad op dat de tussenkomenende partij een schrijven van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur bijbrengt naar aanleiding van het eerste stakingsbevel, waaruit onder meer blijkt dat deze voor wat betreft

de werken op het terrein zelf nagaat welke handelingen al dan niet vervat zitten in de bestreden beslissing dan wel de voorgaande verkavelingsvergunning, ook voor wat betreft de boomkap. Het komt de Raad niet toe zich met de handhaving te bemoeien, nog minder om het oordeel van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in dat verband te beoordelen, laat staan in twijfel te trekken.

Het feit dat de verzoekende partijen wederom de aanplakking van de verkavelingsvergunning betwisten en daarbij onder meer verwijzen naar hun eerste middel en de door hen aangevoerde niet-uitvoerbaarheid en niet-tegenstelbaarheid van de verkavelingsvergunning, doet daar evenmin aan af. De gebeurlijke niet-rechtsgeldige aanplakking van de verkavelingsvergunning heeft slechts tot gevolg dat de termijn om hiertegen administratief beroep aan te tekenen, niet is beginnen lopen vanaf de dag van de aanplakking. De Raad dient evenwel vast te stellen dat de verzoekende partijen minstens sedert 11 juni 2019 op de hoogte waren van de verkavelingsvergunning en deze sedertdien (en in eerste instantie bij de verwerende partij) niet bestreden hebben.

De Raad wijst er verder op dat ook de burger in de administratiefrechtelijke procedure de zorgvuldigheid in acht moet nemen, hetgeen onder meer betekent dat hij niet nodeloos lang mag talmen om bij het bestuur zowel als bij de administratieve rechter voor zijn vermeende rechten of aanspraken op te komen. In administratiefrechtelijke aangelegenheden mag immers ook van de burger een minimum aan zorgvuldigheid en redelijkheid worden verwacht. In dat licht mag er op gewezen worden dat de verzoekende partijen hun vordering tot dwangsom en voorlopige maatregelen pas op 8 december 2020 hebben ingediend na het verstrijken van een termijn die in de voorliggende omstandigheden, waarbij de werken van tussenkomende partij reeds meermaals werden stilgelegd. Dit gaat alle redelijkheidssperken te buiten; zij nemen daarbij een houding aan die met de uitoefening van hun vorderingsrechten objectief onverenigbaar is.

De verzoekende partijen gaan daarmee dus wederom voorbij aan het voorwerp van het dossier, met name de bestreden beslissing, die de bevoegdheden van de Raad determineert. De verzoekende partijen lijken de Raad te willen doen beoordelen of de verkavelingsvergunning uitvoerbaar is en of de handelingen die in het kader daarvan worden uitgevoerd dienen te worden gehandhaafd. Dergelijk oordeel is evenwel vreemd aan de schorsing van die bestreden beslissing en kan dus ook geen reden vormen om omwille van processuele redenen over te gaan tot het opleggen van een dwangsom of voorlopige maatregelen. De Raad waakt er over dat voorlopige maatregelen die een verzoekende partij vraagt op te leggen niet verder strekken dan nodig om haar belangen veilig te stellen en dat hij bij wege van een voorlopige maatregel in het UDN-dossier aan een verzoekende partij niet meer kan geven dan wat deze door een vernietigingsarrest zou kunnen bekomen. Ook de dwangsom, waarvan de mogelijkheid tot oplegging ervan werd uitgebreid naar de tussenkomende partij, had in eerste instantie de uitvoering van de vergunning op het oog (*Parl.St.* VI.Parl. 2015-16, nr. 777/1, 13).

Voorgaande volstaat reeds om de voorliggende vorderingen af te wijzen.

4.

De Raad herhaalt dat ze het in de huidige stand van de procedure en voorgaande uiteenzetting, niet nodig acht een dwangsom of voorlopige maatregelen, bijkomend aan de gehandhaafde en te handhaven schorsing van de bestreden beslissing, op te leggen. Gelet op het feit dat de in dit arrest voorliggende vorderingen *accessoir* zijn aan de reeds opgelegde schorsing waarna reeds door de tussenkomende partij werd voortgezet, is er geen nood aan een verder verzoek tot voortzetting.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de bv ENVIRONNEMENT ET PROMOTION IMMOBILIÈRE is ontvankelijk voor wat de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft.
2. De Raad verwerpt de op 8 december 2020 bijkomend gevorderde vorderingen tot het opleggen van dwangsommen en de overige voorlopige maatregelen ten aanzien van de tussenkomende en verwerende partijen.
3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 15 december 2020 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Yannick DEGREEF

Marc VAN ASCH